

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: **X**, narozen X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2021, č. j. X
takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 21. 1. 2021, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie

Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 12. 2020, č. j. X.

2. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku s tím, že počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, kterou podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil jako 10 dnů od právní moci rozhodnutí, a současně vyslovil, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 uvedeného zákona. Rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že žalobce pobýval ode dne 29. 9. 2020 do 30. 11. 2020 na území Schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu, neboť se na něj již nevztahovala výjimka bezvízového pobytu. Protože pochází z bezpečné části země původu a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, je vycestování žalobce možné.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění na základě dostatečných podkladů, bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Odvolací námitky se zcela mýlí s důvody správního vyhoštění. Při pobytové kontrole dne 30. 11. 2020 se žalobce prokázal cestovním dokladem Moldavské republiky s biometrickými prvky, ze kterého vyplynulo, že na území Schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 1. 7. 2020, téhož dne přicestoval do České republiky, jak uvedl do protokolu o výsledku účastníka správního řízení. Na území České republiky žalobce pobýval nepřetržitě od 1. 7. 2020 do pobytové kontroly 30. 11. 2020. Žalobce byl jako občan Moldavské republiky a držitel biometrického pasu osvobozen od vízové povinnosti při pobytu na území smluvních států, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Žalobce byl v případě vstupu dne 1. 7. 2020 oprávněn pobývat na území smluvních států do 28. 9. 2020. Ode dne 29. 9. 2020 žalobce pobýval na území Schengenského prostoru potažmo České republiky bez platného oprávnění k pobytu, jednalo se o neoprávněný pobyt v délce 63 dnů. Žalobce potvrdil, že si je svého neoprávněného pobytu vědom, a neučinil žádné kroky k jeho legalizaci. Skutečnost, že žalobce dne 1. 7. 2020 vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020, č. j. X, sice správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně tato skutečnost nebyla zákonným důvodem pro zahájení správního řízení a vydání napadeného rozhodnutí. Podle žalované správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, i pokud jde o posouzení možnosti vycestování žalobce do domovské vlasti. Dle § 120a zákona o pobytu cizinců v rámci rozhodování o správním vyhoštění není policie povinna vyžádat si závazné stanovisko k tomu, zda je vycestování cizince dle § 179 zákona o pobytu cizinců možné, mj. tehdy, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. a neuvedl-li cizinec skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Moldávie je bezpečnou zemí a žalobce neuvedl do protokolu o vyjádření účastníka řízení žádné skutečnosti, které by bylo třeba v tomto směru posoudit. Naopak uvedl, že mu nic nebrání vycestovat do Moldávie, kde mu nehrozí žádné nebezpečí.
4. Podle žalobce spočívá nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistily stav věci

způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.

5. Žalobce nesouhlasil s tím, že byl dán zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Nebylo dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30.
6. Pokud žalovaná uvedla, že žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020 a že nedisponuje potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že byl proveden test RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, který není starší než 4 dny, ani svůj vstup neohlásil krajské hygienické stanici, nepostačuje to dle mínění žalobce k tomu, aby mohl být učiněn závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Žalobce deklaroval, že je připraven podstoupit provedení testu na přítomnost koronaviru, nic nebrání tomu, aby žalovaná zajištění testu u žalobce provedla. Nelze ani souhlasit s tvrzením, že žalobce pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající epidemii COVID-19. Žalobce zdůraznil, že byl zcela legálně vpuštěn do Schengenského prostoru, v době zajištění disponoval platným biometrickým pasem, který opravňuje státní příslušníky Moldávie k legálnímu pobytu na území členských států EU. V době zajištění se tedy nacházel na území České republiky legálně.
7. Dále brojil proti závěru, že může vycestovat do své domovské vlasti. Namítal, že v současné panuje v jeho domovském státě katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jedná se o nedemokratickou zemi. Napadené rozhodnutí proto prokazatelně znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná navíc porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou a odkázala na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kde byly vypořádány veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítnul.
10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 30. 11. 2020 v 17:40 hodin kontrolován hlídkou policie v Jilemnici. Kontrolou biometrického cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil dne 1. 7. 2020 do Schengenského prostoru přes hraniční přechod Maďarska, do České republiky vstoupil na povoleném místě dne 1. 7. 2020, jak uvedl do protokolu o výsledku účastníka řízení. V cizineckých databázích nebyl o žalobci nalezen žádný záznam. Vstupem na území České republiky žalobce nerespektoval zákaz vstupu na

území plynoucí z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020, č. j. X. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval přes Maďarsko dne 1. 7. 2020 za prací. Uvedl, že věděl o tom, že na území Schengenského prostoru může pobývat na cestovní pas bez víza 90 dnů a že ode dne 29. 9. 2020 pobývá na území České republiky neoprávněně, pobyt se nepokusil legalizovat. Dále žalobce uvedl, že k České republice nemá žádné vazby, je ženatý, v Moldavské republice má manželku a syna. Výslovně uvedl, že v případě návratu mu nehrozí žádné nebezpečí, vycestovat může, peníze na návrat se zajistí a vycestuje.

12. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalované, jimiž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 176/2019 Sb., policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. V první řadě soud konstatuje, že žalobní námitky, v nichž žalobce namítal porušení § 3, § 50 odst. 4 a poté v závěru žaloby porušení § 2 odst. 1 až 4 správního řádu, nepovažuje za řádné žalobní body. Jde pouze o obecnou citaci zákonných ustanovení, aniž by žalobce konkretizoval skutkové důvody, z nichž porušení správního řádu dovozuje. Ani v náznaku žalobce neuvádí žádné skutkové deficity, kterými by byla napadená rozhodnutí zatížena.
15. Soud dále konstatuje, že podstata žalobní argumentace nekoresponduje důvodům, o které správní orgány v dané věci rozhodnutí o správním vyhoštění opřely. Důvodem správního vyhoštění byl dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky bez platného víza. Povinnost pobývat na území České republiky s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud zákon nestanoví jinak, vyplývá z § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Jak odůvodnil již správní orgán I. stupně, v souladu s § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ve spojení s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, v platném znění, Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) a Nařízením vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, byl žalobce oprávněn k pobytu na území členských států Schengenského prostoru, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu, není-li účelem jeho pobytu výkon výdělečné činnosti.
16. Žalobce do Schengenského prostoru vstoupil s platným biometrickým cestovním dokladem bez víza dne 1. 7. 2020, do 28. 9. 2020 pobýval na území členských států Schengenského prostoru, potažmo České republiky legálně, nestíhala jej totiž povinnost mít k pobytu vízum. Ode dne 29. 9. 2020 ale žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, neboť zde již nebyl oprávněn pobývat bez víza. Této skutečnosti si

byl žalobce dobře vědom, jak plyne z jeho vyjádření do protokolu o výsledku účastníka řízení. Žalobní argumentace, že žalobce vstoupil do Schengenského prostoru legálně, není relevantní. Na podporu tvrzení, že v době zajištění se nacházel na území České republiky legálně, žalobce neuvedl žádné skutkové ani právní důvody, které by závěry správních orgánů o pobytu bez oprávnění, s nimiž se soud plně ztotožňuje, vyvrátily.

17. Skutečnost, že žalobce na území České republiky vstoupil v rozporu se shora označeným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, sice zmínil správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí, nicméně již žalovaná v napadeném rozhodnutí žalobci vysvětlila, že tato skutečnost nebyla důvodem pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento náhled na věc soud sdílí. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nedospěly k závěru, že by nerespektování ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví znamenalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitky se tedy s odůvodněním rozhodnutí o správním vyhoštění míjejí. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30, není případný, neboť jím nebylo řešeno správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky.
18. Rovněž námitky týkající se posouzení možnosti žalobce vycestovat do Moldavské republiky shledal soud nedůvodnými. V tomto směru si soud dovolí odkázat na argumentaci obsaženou v rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení, jež tvoří jeden celek, neboť ji považuje za správnou a vyčerpávající (viz str. 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí a zejména str. 5 rozhodnutí žalované). Protože Moldavsko, s výjimkou Podněstří, se podle § 2 bod 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje za bezpečnou zemi původu a současně žalobce v řízení o správním vyhoštění neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pokud si nevyžádal závazné stanovisko ministerstva, zda je vycestování žalobce možné. Do protokolu o výsledku účastníka řízení žalobce naopak uvedl, že žádné vazby na ČR nemá, manželku a syna má v domovském státě, přičemž mu žádné překážky nebrání vrátit se do domovského státu. Obecná tvrzení vztahující se k situaci v Moldavské republice, s nimiž žalobce přišel až v řízení před soudem, odporují tomu, co žalobce výslovně prohlásil ve správním řízení, kdy v rámci výsledku účastníka deklaroval svou vůli z území ČR vycestovat, a zařazení Moldavské republiky mezi bezpečné země původu. Shodně lze konstatovat k žalobcovu tvrzení, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce ve správním řízení vypověděl, že k České republice nemá žádné vazby, jeho soukromý a rodinný život se odehrával výhradně v domovském státě. Stěží tak mohly správní orgány ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců dovést, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat z důvodu nepřiměřeného zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života.
19. V posuzované věci žalobce dle výše prezentovaného výkladu naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a uložení správního vyhoštění tedy bylo namístě.
20. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

21. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalované.
22. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. března 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně